

Bérmunkások iránt ki nem fogadtak.

Előzetési árak:
 Helyben békés körű, vagy
 vidékre postán küldve:
 Egyszeri ár . . . 3 ft.
 Folyó . . . 3 — 50
 Negyedévi . . . 1 75
 Folyó évi árak 20 frank.

Egy szék ára 5 fr., a kapható
 a kiadványokhoz, a Magyar Orszá-
 gár közlönyéhez.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassói magyar választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek
 hivatalos közlönye.

Hirdetéseket felvételre a kiad-
 hivatalban.

Hirdetési díja:
 4 heolios gimnázium-sor vagy
 annak helye 6 kr. Nagyből
 10 heolios hirdetésekkel közve-
 mény után még külön 20 kr.
 belföldi fűtetés.

Kitűltetési költsége maximum 10 kr.
 Hirdetéseket és kitűltetési díjat
 előre fizetendő.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolosov-utca 26. szám alatt.
 havonta a lap szelvényét kiadó közönyökkel intézkedik.

Feladó szerkesztő:

Dr. VARGASZ JÓZSEF.

Kiadások vissza nem térítendő.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolosov-utca 26. sz. a.
 Ide küldendő az előfizetési pénzek és hirdetések díjai.

Az elintézt ügy.

(T. H.) Beszélgetek legerény mondra,
 Szilágyi miniszter és Horváthy országgy.
 képviselő segédei pedig férfiakhoz illő mo-
 dúdon intézkedtek a kezükbe letett lovasági
 afloat.

Helyesen képviselték a társadalom fő
 lelkesítőit, melyek mint segédek kö-
 zégek voltak, álságos és fonak lovasági-
 kodás nem férkőztet hozzájuk: magát az
 ügyet tekintették és nem a dolgok köz-
 vetlen miniszter nyilatkozata és a hol
 késég volt, inkább a kedvezőbb felleg-
 más állottak.

Ha minden lovasági ügyet ennyi
 férfias érettséggel tárgyalnánk a magyar
 társadalomban, sok munka kéne nem len-
 ne ma csönks, a semmi jó egészenben,
 a mi holtan bukott el az álbecslet po-
 rondján.

Megillet magát Horváthy Nándort is
 ebben az ügyben az ér érzék férfias é-
 lismerege. Megillet azért, mivel megfűz-
 kodott a politikai töké-útes csabító alkalmát
 a törvényiszteletől elválasztja, némely este-
 ben az egész politikai élet megrendült,
 az egész kormányzati vezetésével
 vállalt. Tekint az állami élet lovasági
 régiói is ki vannak téve az n. lovaság
 perturbációknak.

Tegyük fel — a mihez különben se-
 kell nagy fantázia — hogy ebben az eset-
 ben hátrépuszban alakul a helyzet. Ho-
 ráváthy Nándor és segédei ragaszkodnak
 az elgőltetéshez a miniszter az elé a köny-
 szerhez elöl állítják, hogy fejezett fog-
 jon a kezébe a párváda erecskéjé.

Vagy tegyük fel, hogy egy kevésbé
 komoly férfiú ezen a nyomon elindulva, a
 lovaság eszközeivel iparkodik a minis-
 ter hasznát dőlőmbe belesorolni a jó-
 vóban.

ez a sok szép parlamenti holmi oda van
 mindörökké.

A segédek nyilatkozatával félre van
 téve a bűntető-kódexbe vetett reményesség
 is, szépen. A bűntető törvény 292. szá-
 kasa ugyanis csak azt bünteti, a ki mást
 párváda alá hív, nyugtázta a ki a kihi-
 vátja előadja. A bírósági gyakorlat pedig
 kezdetül fogva az, hogy a lovaság el-
 gőltetés kérese még nem kívárvá, valamint az,
 a ki a lovaság eljárása bebecsüztök,
 még nem fogadta el a fegyveres párvá-
 dalt. Horváthy tehát nem volt kiharó és
 Szilágyi nem volt elfogadó. Nem lesz kon-
 fiktus, nem lesz bűnpör, nem lesz minis-
 ter lemondás, nem lesz semmi. Más poli-
 tikai töké után keltett nézmi!

De akárhogyan oldották meg az ig-
 galmas lovasági kérdést a segédek,
 mégis maradt utána valamit árnyék, a
 mi ott borong a legvégsőben a kedélyeket
 háborgatja. Valami kérdés, a mire vá-
 szolni kellene, de válszolni szeriőtől ne-
 héz.

A Szilágyi-Horváthy-ügy megmutatta,
 hogy az a mely elemmentadás, mely be-
 csüztök/szemből a közölgőfőlet a tör-
 vénytiszteletől elválasztja, némely este-
 ben az egész politikai élet megrendült,
 az egész kormányzati vezetésével
 vállalt. Tekint az állami élet lovasági
 régiói is ki vannak téve az n. lovaság
 perturbációknak.

Tegyük fel — a mihez különben se-
 kell nagy fantázia — hogy ebben az eset-
 ben hátrépuszban alakul a helyzet. Ho-
 ráváthy Nándor és segédei ragaszkodnak
 az elgőltetéshez a miniszter az elé a köny-
 szerhez elöl állítják, hogy fejezett fog-
 jon a kezébe a párváda erecskéjé.

Vagy tegyük fel, hogy egy kevésbé
 komoly férfiú ezen a nyomon elindulva, a
 lovaság eszközeivel iparkodik a minis-
 ter hasznát dőlőmbe belesorolni a jó-
 vóban.

A helyzet akkor a következő módon
 alakul.

A törvények megtartására és meg-
 tartására esküt tett alkotmányos minis-
 ternek legnagyobb és legelső kötelessége
 a törvénytisztelet épségben tartása. Bármit
 tesz, a mi a kedvebe utközik, nemcsak ez-
 zel a tényével teljesítette tehát a parancs
 a törvénytisztelet, hanem a gondjaira bízott
 törvény iránt való hűségesség is.

Ez a diemna egyéj része. A másik
 részen ott áll az egész lovaság társada-
 lom (s ki ne lovas lovaság, ha a másik
 bóról van szó!) mely enyhén itél, ha
 valaki a réd érzéketlen méltatlanságokat
 fenőbbségbe hozzatott elttiri; de azonnal
 kegyetlenné és követelőző válik, ha valaki
 a töle kék lovaság elgőltetés megtagadja,
 vagy mint mondani szokás, „kiülvük” a
 lovaság elgőltetés kötelessége alól.

Igaz, hogy ebben az esetben is lesz-
 nek elegend, a kik fellegők, hogy egy-
 szeren, felleglen képviselő közt a egy-
 esztől és ezer nagy állami érdekek leg-
 szűrt felől miniszter között az akeő
 szabadság tekintetében a lovaság egyen-
 lőtlenség körülbelül akkora, mint egy ka-
 tona és egy pap között; azonban talá-
 son lovaságak vagynak s a miniszteri
 állás bíbora okvetlenül megkölnia a köz-
 vetlemény szemében a retentő „gyáva”
 jelző bármely megfontolatlan applikáció-
 játol is.

Az ily helyzetek került miniszter ha-
 sonlitaná Voltaire okmancsához, a ki egy
 napon tantázott kéte hásszágához az
 áronkós helys ezzel felett neki: „Tet-
 zésed szerint járj el. Ha megháldaszol,
 meg fogod bánni; ha pedig nem hásszól-
 dol meg, azt is meg fogod bánni. A min-
 tóbt láthat, meglehetősen szabad választá-
 sód van.”

Vannak sokan, a kik ezzel szemben
 abban az ocsó véleményben vannak, hogy
 a miniszter kikerülheti ezt a megsemmi-

sítő dilemmát azzal, ha válszaiban kerülő
 a sértést, sőt kerülő mindazt, a mi sért-
 ésenek lehelesen magyarázár.

Igen; de tudnak-e ezek garanciákat
 arra is, hogy a miniszteri állást a par-
 lamentben respektálni is fogják a képre-
 lés a maguk részéről ok is körültek-
 mindent, a mi a miniszter, vagy a minis-
 ternek részéről az erőlyesébe önmédelmet
 provokálja? S mivel ok ellen garanciák
 nem lehelességek — sőt a lefolyt napok
 nagyon is az ellenkezőt mutatják — nem
 arra jutunk-e ki ezzel a felgallás, a mi
 parlamenti viszonyaink között, hogy az el-
 lenkezi képviselők szabadon legyalakozhátik
 a minisztereket a s piros bároszók, az
 államférfi legnemesebb ambíció ezten vég-
 czejja, kiprovokálja lesz azon férfiak, a ki
 benne ol, mivel arra kiharóztatja, hogy ab-
 ban a legnagyobb megalkozásokat is kris-
 tuszi szelidséggel, mosolyogva elviselje.

Sokszorosan áll mindez az igazsággy-
 miniszteri állásra, mely a törvényesség prí-
 cipumának legmagasabból terheivel van
 összekapcsolva. Amintogy bizonyos az is,
 hogy a párváda kérésnyerlett Szilágyi,
 bármely férfias becsettelt álló volna is
 meg helyét a lovasági mezején, men-
 hetlen áldozatát letta volna ezen celeke-
 detének, mint áldozatát letta volna a „ki-
 buváskán.” Azért az expedient legalább —
 a míró németek beszélik — hogy t. i. o
 lésege a párba jéjére demissiótán s
 aztán ujól kinevezte volna és mindez a
 hivatalos lapban alkotmányos ékezőkat ut-
 nyen publikáltat volna; ezt föltétlen szíte-
 nem is szabad, mivel a törvényes rend
 megkerülésenek színelv bír.

Az egy éntul szerencsés megoldást
 nyert, az igaz. De a tanulság belőle az,
 hogy tisztázatlan méltviség és lovasági-
 g fogalmak mellett a miniszteri szék
 ki van szolgáltató a lovaság attentua-
 moknak s talán sehoh a világon nem ol
 nehéz miniszternek lenni, mint Magyaror-

TÁRSZÓ.

Két falevél.

— A „Brassó” eredeti társzója.

Október 26.

Rég nem volt ilyen szép az ősz. — A
 napugár nem volt elszakadón a mezőktől, a
 páncsok még mindig csöngötte a természet
 megmennyőzve a kéke merül elcsöng.
 Pedig lapoztatva már a virágot, fűre szor-
 molo algát az életet, felszólal az élet-
 vőre a levelekből — s mégis ott csöng rajta.
 Pedig nemokára otthagya, elfeledt a szép
 vidéket, a lankás oldal, hogy zord hideg s
 későtelegző pusztaság váltta fel helyét. Ott
 felsők egyedül, a mikor a nap még egyszer
 rége csöng a fűk homály s azán a szél
 fűszere mögött elcsöng a megmennyőzve
 a halvány tiszta két éget jobboldál, kielestve
 csöng a hegyek ormat. A földem nem mesze
 folyó fának legközebb az én és körvonalat
 tük a két hátteről. A levelek nem szárad-
 tak le, csak mint dőlőhottán a lélek, az élet

hiányzik s a szívós anyag odagszítja meg
 a fonyadozó kárhoz. — Még most csak
 elvált a két fonyadozó levele egymástól, a
 szél a kis kórnak. Még egymás mellé szorí-
 nak, remegve a keménybő legfűszálait,
 mely ökrök elválasztja őket, tehát nem re-
 melhető, soks meg most törőhőten vizen-
 tálnak.

Ott milyen édes volt együtt átélőnk a
 szép, enyhe levegőjű társulat tavaszi! mely el-
 vezetett volt a nyár forr napjának édes-bódító
 forró csöngés évezni! Mely köjes éret a csil-
 gó, ragyogó holdas éjelen egyet szini a
 harmatot! . . .

Az a nagyből levél csak úgy társul kapta
 az iszennedőke kibékítést s ez hozzájódott,
 után nátt, együtt, egymás kebelén éreztek
 a boldog nyarat.

Ne hagyj től! mondia a nagyból. — Oh
 jójj volom! szél a gyönyörű. — De az esti
 napugár, az égő szerelem nem akarta el-
 rejtani a leveleket, elölpi az osszentő két le-
 velt. — Egyiket le a völgybe, a másikat fel
 a dombra sorolt s halom, a mint hulló, re-
 pülő szirigcsók sírva mondja:

— Iszen levél, a soks nem vőmdőlők, a
 soks nem törőhőten vizenlátsz nekik!

• • •

Okak négy éve, hogy megismertem. Mint
 a kis levél a nagybólhoz, egy nőtem hozott
 mint azok a levelek összenőtték — egy forrást
 szívom az óvóhál! Mely szép volt együtt élni
 a szép két tavaszi, mely édes volt egyet-
 kebelén, ölelközve, a csillag holdas éjelen
 várni a forró naposra égő nyarat!

Mintha remegtek volna mind a ketlen,
 nehogy az ősz hős szelősje elűzje egy-
 mástól!

Nem karkált elbánni, nem karkált el-
 engedni s respektus szimult hozam:

— Ne meg! soks ne hagyj el!

— Nem, soks, soks nem hagyjak el,
 örökre volom, a mig élők!

Es mégis, mégis eljött az ősz s a forró
 napugár, az égő szerelem nem akarta el-
 rejtani a leveleket, nem hagyta el szíveiket.

Híás égette el az életet, a reményzöld
 jít a fűvörköl, fákrol a nap, híás égetett
 örök sebet löltöknek a szerelem: a napnak

el kell mennie, a szerelemnek meg kell szün-
 ni. — A napugár helyét zord szomszéd,
 a szerelem helyét náma kín következik.

• • •

Hitted-e, hittem-e?

A levelek még egyszer megismertem,
 összehajlva egymáshoz szimult, erősen, né-
 má.

Az emlék még egyszer fölkerült fűzem,
 a mint hozzá szimult, utolsó ölelközés, csö-
 kál szönlán szomode néző búcsuzom.

A napugár még el-
 a napugár még el-
 a napugár még el-
 a napugár még el-

— Iszen levél, a soks nem remelhető, a
 soks meg most törőhőten vizenlátsz nekik!

Méchant.

